

MADENCİ ALİ

Ali İ Egeden madenci bir babanın beşinci çocuğuydu Dağ başındaki doğduğu köyünde sefalet diz boyuydu Babasını özlemekle geçmişti çocukluk günleri Hep hüznle yad ederdi babasıyla geçirdiği anları Baba Hasan uzak bir kasabada madende çalışıyordu Altı çocuk bir anne kömürden gelenle yaşıyordu Birkaç ayda bir gelirdi babası köydeki evlerine Kömür karası yapışmıştı nasırlı yarılmış ellerine Karısı Hatice komşu kızıydı erkenden evlenmişlerdi İki çocuktan sonra kocasını askere göndermişlerdi İki yıl askerlik yaptı Hasan köyden bebelerinden ayrı Hatice çok zorlandı bu iki yıl gah sağlam gah sayrı Süre dolup asker Köye gelince mutlu oldular bir süre Mutluluk bitiverdi Hasan ekmek için gidince kömüre Köylerinde bir parça tarlaları vardı çorak verimsiz Dozurmuyordu sekiz nüfusu Hasan gitti çaresiz Çocukların düşlerindeki en son şey okuyup yazmaktı Hayalleri karın dozurmak için bir iş sahibi olmaktı Hasan yaklaşık yedi yıl çalıştı eski bir madende Maden kapandığında başınızın çaresine bakın dendi Köye döndü garip biriktirdiği üç beş kuruş parayla Çocuklar gurbete gittiler bu kez ekmek için sırayla Hasan ciğerlerini tüketmişti yerin yedi kat dibinde Çok yaşamadı göçtü dünyadan henüz kırk beşinde.

Ali babası öldüğünde on üç on dört yaşındaydı İki abisi ailenin geçimi için köyün dışındaydı Ablalarından biri gurbete gelin gitti diğeri komşu köye Bir oğlu birde küçük kıızı can yoldaşıydı Hatice'ye Ali serpilip büyüdü çok geçmeden köyün delikanlısıydı

Gönöl verdi on yedisinde artık kıymetlisi Nazlı'sıydı Nazlı komşu kızıydı köyünden benzer bir ailedendi Sade bir düşünle çok geçmeden Alisiyle evlendi Artık aile reisiydi genç Ali sorumlulukları vardı Şimdi eski evlerinde doyurulacak dört kişilerdi Abiler de evlenmiş kendilerine zor yetiyorlardı Kardeşleriyle analarının yükünü Ali'ye atıyorlardı Genç adam çalıştı ne iş olursa köyde hem de kasabada Alın teri el emeği kaynıyordu ocaklarındaki orbada Çok geçmeden oğlu oldu adını Hasan verdiler Oğlan beşikteyken Ali'yi de askere gönderdiler Yapacak bir şey yoktu giderayak tarlasını sattı Yokluğunda geride kalanlar o parayı harcayacaktı Dualarla gitti Ali Güneydoğu'ya komando olmuştu On sekiz ay askerlik ileyle hasretle dolmuştu Yol parası yüzünden izne bile gidememişti Ali Gözünde tütmişti karısı anası biricik oğlu.

Onca sıkıntıdan sonra ile doldu askerlik bitmişti Sıkıntı şimdi başlıyordu elindeki toprak ta gitmişti Günlerce düşündü genç adam başka are bulamadı Geçinemezlerdi artık topraksız köyde kalamadı Küçük evlerini de yok pahasına sattılar bir akrabaya Madende çalışmaya gittiler uzaklardaki kasabaya Küçük bir ev kiraladılar önce derme çatma ucuzundan Ali gün ışığına hasretti artık geçim derdi yüzünden Kazandığı yetiyordu şimdi ele güne muhtaç değildiler Taşındıkları kasabada küçük kardeşini de evlendirdiler İkici üçüncü çocukları doğdu Nazlıyla Alinin peş peşe İkinci oğlan olmuştu Umut, üçüncü kıızı ismi Neşe

Çalışkan adam ek gelir için mesaiye kalırdı çok zaman
Mutluluğu ailesiydi ocağında hep tütmeliydi duman
Beş yıl böyle akıp geçmişti günler birbirinin taklidi
Birden maden el değiştirdi yüreğini bir ağırlık kapladı
Gelenler bir başkaydı önce sendikayı yasakladılar
Maaşların yarısını ödeyip gerisini içerde sakladılar
Başka madene geçmelerini önlemek içinmiş bunlar
Kirasını aksattı Ali ilk kez geri dönmüştü zor günler
Hasan okula gidiyordu anasının ilaç parası da cabası
Çaresiz hissetti geri dönmüştü sanki rahmetli babası
Mühendisler de azaldı eskisi kadar görünmüyorlardı
Teftiş garipleşmişti gelenler madene bile inmiyorlardı
Bazen iki vardiya üst üste madende kalıyordu Ali
Anacığının içini eziyordu eve geldiğinde yorgun hali
Altı yedi ay geçmişti böyle sıkıntıyla meşakkatle
Sinirli bambaşka biri olmuştu darılmıştı şefkatle
Bildiği tek iş buydu ne yapardı burayı bırakırsa
İki üç aylık alın terini de alamadan içeride kalırsa
Çaresiz devam etti isteksiz iner olmuştu karanlığa
Kahretti küfretti yine de şükretti yaşadığı viranlığa.

Bir pazartesi madende ter basmıştı Ali'yi birden
Sanki ateş yakmışlardı aşağılardan bir yerden
Gözleri karardı tutunamadı yuvarlandı duyarsız
Uyandığında tanımadığı bir mekandaydı kararsız
Neden sonra sağlık ocağında olduğunu fark etti
Birkaç saat sonra da iki gün raporla orayı terk etti
Salı akşamı evinde dinleniyordu bir feryat duydu
Bu çığlık bir şeye benzemiyordu acının sesiydi
Çoluk çocuk çıktılar dışarı ne oluyor diye anlamaya

Meğer çalıştığı maden başlamıştı derinden yanmaya
Koştlar soluksuz ocağın kapısına çaresizce
Duman çıkıyordu havalandırmalardan sessizce
Ali'yi zor zapt etti karısı Hatice yalvar yakar
“İnme Alim” dedi “bu ateş seni de yakar”
Sonra ocaktan kurtulan birkaç arkadaşını gördü
Aşağıda neler olup bittiğini onlardan sordu

Öğrendi ki çalıştığı bölmede yangın çıkmıştı
İş arkadaşları dumandan boğulmuş azı kaçmıştı
Günlerce ocağın ağzından ayırlanamamıştı Ali
Sessizce ağlıyordu analar babalar bütün ahali
Günler sonra ocaktan cesetler çıkarıldı çoğu yanmış
Ali kurumuş ağaç gibi hissetti bütün dalları budanmış
Günlerce yemek bile yiyemedi çocuklarına bakamadı
Gidenlerin yakınlarını görmemek için dışarı çıkamadı
“Oğul” dedi anası bir sabah “uyan kendine gel artık”
“Allah seni bize bağışladı kalk çocuklarına sahip çık”
Ali tokat yemişti hemen Umut'a sarıldı sonra Neşe'sine
Çoluk çocuk eline bakıyordu çekilemezdi köşesine
Mecburiyetten komşu madene başvurdu işe
Kendisi de şaşırmıştı bu madene yeniden inişe
Aşağının karanlığı havasızlığı umurunda değildi
Adam evine götüreceği helal ekmeği kutsal bildi
Elden ne gelirdi mahkûmdu aile bu kara kömüre
El açmak olmazdı katlanacaktı bu ıstıraplı ömre
Yemin etti canına tak ettiği bir gün yerin dibinde
Çocukları okutmaya harcayacaktı ne varsa cebinde
Cehalet zordu katlanılmaz acılar yaşıtıyordu insana
Muhtaç olmamak gerekti zalime halden anlamayana...